

[Utifrån de händelser som Olof beskriver bör detta brev ha skrivits 2 januari 1863]

St. Paul Minnesota. Januari 2d 1862

Min kära pappa!

Jag fick reda på att ett brev hade kommit fram till Stillwater från Sverige, och jag förmodar att det är från er. Men det har inte nått mig. Jag var ute på expedition mot indianerna då, och brevet ska ha skickats till mig men jag har inte sett till det.

Sist jag skrev var jag sjuk i feber, [...] varit ute på tjänstgöring. Men nu är jag ledig eftersom regementet har fått permission i väntan på vår betalning. Vi har nu väntat i tre veckor, och så fort vi får våra pengar väntar marschorder mot södern igen. Fast invånarna här i Minnesota vill att vi ska stanna här för att kunna skydda dem mot indianerna. Fast sedan vi besegrade dem vid Wood lake så har de hållit sig borta och vi möter inget mer motstånd. Då tog vi 1 700 fångar även kvinnor och barn. Alla indianer har ställts inför rätta och 300 ska hängas som straff. Domen har skickats till president Lincoln för att fastställas, men svaret dröjde. Så folk belv otåliga på att vänta, och även oroliga att presidenten skulle benåda dem eller mildra deras välförtjänta straff. Många har dessutom protesterat mot domen, de som bor långt borta i Philadelphia och långt österut, och som inte råkat illa ut på grund av indianerna. Följden blev att folket ville ta saken i egna händer. En natt hade 200 beväpnade invånare samlats vid lägret där indianerna hölls fångna. De tänkte med all säkerhet döda allihop. Men soldaterna höll stånd olyckligtvis. Och nu har det kommit order från presidenten att 39 stycken ska hängas. Vad som kommer att hända med resten är oklart, men detta är säkert. Folket här kommer inte att låta dem gå med livet i behåll, här finns flera hemliga sällskap med denna enda avsikt.

Kriget vid Potomac går dåligt. General Burnside förlorade vid Fredricksburg, 13 055 man dödade och sårade. General Mc Lillan, Mc Dowell, Buell och Porter är under granskning för oskicklighet i krigsföringen.

Jag glömde att nämna att indianerna tog fångar också. Kanske ni känner till trakten som indianerna anföll, en vidsträckt prärie utan skog med stora insjöar och små trädungar här och där. Nybyggarna som slagit sig ner här hade just sökt sig till dessa platser med vatten och lite träd. Men eftersom marken inte är tillräcklig för flera har inga direkta byar kommit till. Så när indianerna kom kunde de anfälla hus efter hus, som ligger med 5 – 10 mils mellanrum. Indianerna har ofta besökt nybyggarna tidigare för att byta skinn mot mat så nybyggarna anade inget förrän indianerna påbörjade slakten. De blev skjutna genom dörrar och fönster, de satte bössmyningen mot huvudet på små barn och blåste ut hjärnan på dem. De spikade även upp små barn levandes på väggarna eller band ihop händer och fötter och hängde dem över gärdesgårdar. Först skulle husbonden slaktas, sedan familjen även små barn och gamla tanter. De unga flickorna togs till fånga, och även andra som orkade gå som pojkar på 8-12 år. Boskapen och hästarna drevs ihop och togs med, och vagnar lastades med sådant man och togs med även det. Några lyckades undkomma genom att spela döda. Andra lyckades sårade släpa sig iväg för att varna andra, som hann fly undan och skräcken spred sig. Många som lyckades fly överfölls längs vägen och slaktades med kniv, yxa eller tomahawk. Många sköts också. Detta förfärliga innebar stor bedrövelse med fattigdom och elände. Nybyggare som varit bosatta i 2 – 3 år hade ju precis blivit oberoende. Andra som varit här längre hade upp till 80 boskap och 4 – 6 hästar, men alla som undkom hade bara kläderna på kroppen. De har nu sökt sig till den inre delen bosatta delen av Minnesota som är säkrare. Nu får de leva på andras bekostnad.

Men nu återstår historien om de stackars flickorna som tillfångatogs av indianerna. Hur de blev behandlade vill jag inte ens berätta. Det är för hemskt. Men lidandet var obarmhärtigt. Folket beväpnade sig och medborgarna byggde försvarsverk runt om och försvarade sig själva till dess militären kom. Många strider utkämpades, men inga segrar vanns. Indianerna var alltför överlägsna. Vårt regemente skickades då upp till Minnesota från Benton Barracks, och vi gick frivilligt mot indianerna. Vi lyckades besegra dem så pass att de hittills inte vågat sig tillbaka. Vi lyckades befria nästan alla fångar som grät av glädje och prisade både oss och Gud, eftersom de var så illa behandlade att de knappt kunde gå. Där fanns mellan 60 – 70 stycken norska och svenska flickor mestadels unga, bara 14 – 16 år.

Jag har nu varit en lång tid här i St. Paul, och stannat både över jul och nyår. Men nu hoppas jag att jag kan åka vidare. Vi har order om att inställa oss i Winona den 10:e januari för att återigen marschera mot södern. Jag sänder här en hälsning till er alla mest till dig och till mina kära syskon.

Din son Olof Liljegren
Löjtnant
Adress:
Liut. Olof Liljegren
Company D 3de Rgmt. Min. Vol.
Stillwater
Washington Co. Minn
Care of John V. Smith
North America